

(ישעיהו מ"ח): "וְתִהְיֶה אַחֲטָם לָךְ", שְׁנַתְעָרֵב שָׂרֵץ, הֵינּוּ טְמֵאָה בְּתַפְלָתוֹ וְעִבּוּדָתוֹ וּבְלִבֵּל אוֹתוֹ. וְלֹא הָיָה יָכוֹל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הַזֶּה לְעַבֵּד עִבּוּדָתוֹ תַּמָּה. מָה עָשָׂה הָאִישׁ הַזֶּה? עָשָׂה שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת הַנ"ל. הֵינּוּ הִתְקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק וְנִתְיַנַּת הַצְדָּקָה וְוָדוּי דְבָרִים.

וְזָה פְרוּשׁ: וּמִתָּה, וְאִידְחוּהוּ מִיָּא, וְשִׁדְיוּהוּ לְגוּדָא. וְהַזְכִּיר
הַשְּׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת מֵעִילָא לְתַתָּא. וּמִתָּה – זֶה בְּחִינַת וָדוּי
דְּבָרִים, כְּמוֹ שְׁכַתְּוֹב: "כָּל הַמוֹמְתִין מִתְוָדִין". וְאִידְחוּהוּ מִיָּא –
זֶה בְּחִינַת צְדָקָה, כְּמוֹ שְׁכַתְּוֹב (קִהְלֵת י"א): "שִׁלַּח לַחֲמֹךְ עַל פְּנֵי
הַמַּיִם". וְכִתִּיב (ישעיהו ל"ב): "אֲשַׁרְיֶכֶם זֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם". וְשִׁדְיוּהוּ
לְגוּדָא – הַצְדִּיק נִקְרָא גוּדָא, לְשׁוֹן גִּידָר, שֶׁהוּא גוּדָר פְּרָצוֹתֵיהֶן שֶׁל
יִשְׂרָאֵל (יְחֻזְקָא ל כ"ב; ישעיהו נ"ח) (מגילה י"ג). וְזֶה: וְשִׁדְיוּהוּ לְגוּדָא,
שֶׁהַקָּרִיב אֶת עַצְמוֹ לְצְדִיק.

וְעַל-יָדָיו שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת אֱלוֹ, וְחָרוֹב מִיַּנְיָה שִׁיתִין מְחוּזָא
שְׁעַל-יָדָיו הַמִּיתָה, הֵינּוּ וָדוּי דְבָרִים, הֶעֱלָה אֶת
הַמַּלְכוּת מִבֵּין הַסְּטָרָא אַחֲרָא. וְהַצְדִּיק הוֹרָה לוֹ אֶת הַדֶּרֶךְ הַיָּשָׁר,
כְּמוֹ שְׁכַתְּוֹב בְּהַפְטָרַת בְּרֵאשִׁית (ישעיהו מ"ב): "אַחֲרֵיב הָרִים
וְגִבְעוֹת", רָמְזוּ עַל חֶרֶבֶן מִמְּשַׁלֵּת הָעֲכוּ"ם. "וְהוֹלַכְתִּי עֲוָרִים בְּדֶרֶךְ
לֹא יָדְעוּ", זֶה בְּחִינַת שֶׁהַצְדִּיק הוֹרָה לוֹ דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל. זֶה בְּחִינַת
פְּרִשְׁת דְּרָכִים כַּנ"ל. וְשִׁיתִין מְחוּזָא, רָמְזוּ עַל עֲלִית הַמַּלְכוּת,
דְּכִתִּיב בֵּה (שִׁירֵה־שִׁירִים ו): "שֹׁשִׁים הִמָּה מְלָכוֹת". וְאַכְלוּ מִיַּנְיָה
שִׁיתִין מְחוּזָא – רָמְזוּ עַל שְׁנֵי מַדּוֹת רָעוֹת שֶׁל חַי מְדַבֵּר, שְׁעַל-יָדוֹ
בָּא עֲנִיּוֹת כַּנ"ל, וְעַל-יָדָיו צְדָקָה מְתַקֵּן אוֹתָם וַיִּמְשִׁיךְ שִׁפְעָה. וְזֶה:
'אָכְלוּ מִיַּנְיָה. וְשִׁיתִין מְחוּזָא, רָמְזוּ עַל בְּחִינַת שֹׁשִׁים גְּבוּרִים,
שֶׁמִּשָּׁם בָּא פְּרִנְסָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (בְּרָכוֹת לג; תַּעֲנִית ב. עֵין שָׁם): 'גְּבוּרוֹת
גְּשָׁמִים'.

וּמְלָחוּ מִיָּנָה שִׁיתִין מְחֻזָּא - זֶה רָמַז עַל תִּיקוּן שְׁתֵּי מִדּוֹת רָעוֹת - 'דוּמָם צוּמַח', עַל-יְדֵי קִרְבָּתוֹ לְהַצְדִּיק, כִּי הַצְדִּיק הוּא "בְּרִית מְלַח עוֹלָם". גַּם עֲצָבוֹת וְתַאוֹת בָּאִים מִדָּמִים עֲכוּרִים, וְעַל-יְדֵי מְלַח פּוֹלֵט הַדָּמִים רָעִים. וְשִׁיתִין מְחֻזָּא, זֶה רָמַז עַל שְׁשִׁים אֲוִתִּיּוֹת שֶׁבְּבִרְכַת כְּהֲנָנִים, שֶׁהֵם בְּיַד הַצְדִּיק, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי י'): "בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק".

וּמְלָאוּ מִחַד גִּלְגָּלָא דְּעֵינָא תְּלַת מֵאָה גְּרָבִי מְשַׁחָא - גְּרָבִי מְשַׁחָא, זֶה בְּחִינַת הַדַּעַת, כִּי "שֶׁמֶן מְשַׁחַת קִדְשׁ" (שְׁמוֹת ל), זֶה בְּחִינַת שֶׁכָּל. וְתְּלַת מֵאָה, זֶה בְּחִינַת מִשָּׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מָה שֶׁהַצְדִּיק מְקַטִּין אֶת עֲצָמוֹ, בְּבְחִינַת מָה. בְּשֶׁלֶשׁ בְּחִינּוֹת צָרִיד לְהַקְטִין אֶת עֲצָמוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִרְמְיָהוּ ט): "אַל יִתְהַלֵּל חָכָם, גִּבּוֹר וְעֹשֶׂיר".

נִמְצָא שֶׁבְּכָל בְּחִינָה מֵאֵלוֹ שֶׁלֶשׁ בְּחִינּוֹת הוּא נִעְשֶׂה מָה. וְעַל-יְדֵי זֶה יֵשׁ לוֹ הַתְּפַשְׁטוֹת הַגְּשָׁמִיּוֹת, וּמִדְּבַק בְּאוֹר אֵין סוּף, שְׂאִין שָׁם שׁוּם שְׁנוּי רָצוֹן, אֵלָּא: ה' הוּא הָאֱלֹקִים, כַּנִּ"ל, הֵינּוּ כְּלוֹ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב. וְזֶה בְּחִינַת 'חַד גִּלְגָּלָא דְּעֵינָא', כְּמוֹבָא בְּאִידְרָא (זֶהר נְשֵׂא קְלוֹז): 'וּלְזִימְנָא דְּאֵתִי יִשְׁתַּכַּח בָּהּ עֵינָא חַד דְּרַחֲמִי', זֶה בְּחִינַת כְּלוֹ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב. נִמְצָא כְּשֶׁהַצְדִּיק עוֹשֶׂה עֲצָמוֹ מָה, מְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ לְעֵינָא חַד דְּרַחֲמִי, הֵינּוּ לְאֵין סוּף, וְאַחַר כֵּן כְּשֶׁחֻזַּר בְּבְחִינַת רָצוֹן וְשׁוּב, אָז מִמְּשִׁיד מֵאוֹר אֵין סוּף הָאֶחָדוֹת הָרָצוֹן הַפְּשׁוּט שָׁם דְּרַךְ הַמָּה שֶׁלוֹ, וְנִעְשֶׂה מִמָּה מֵאָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: 'אַל תִּקְרִי מָה אֵלָּא מֵאָה' (עֵינִן מִנְחוֹת מ"ג: וְעֵינִן רַש"י וְתוֹסְפוֹת), וְנִעְשֶׂה תְּלַת מֵאָה מִתְּלַת מָה, וּמִמְּשִׁיד אֹר הַזֶּה לְדַעְתּוֹ וּלְשֶׁכְּלוֹ, הֵינּוּ גְּרָבִי דְּמְשַׁחָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת שֶׁכָּל, כַּנִּ"ל. אֵתָּה הָרֵאִיתָ לְדַעַת, שֶׁמִּמְּשִׁיד אֹר אֵין סוּף לְדַעְתּוֹ, שִׁידַע הָאֶחָדוֹת, שֶׁה'

הוא האלקים, ויברך הטוב והמטיב על הכל כמו לעתיד לבוא:

כִּי הִדְרִין וְאֶתְאֵן לְבַתֵּר תְּרִיסֵר יִרְחִי שִׁתָּא וְקַחְזִינֵן דְּהָוִי מְנַסְרָא מְגַרְמִיחוֹ לְבַנְיָנָא הַנָּךְ מְחוּזָא – כִּי מֵאַחֲזִירִי דְקַדְשָׁה, שְׁהֵם שְׁנַיִם-עָשָׂר שְׁבַטִים, שְׁעַל-יָדָם נִתְתַקֵּן מַלְכוּת הַנִּי"ל (עֵינן זוּהַר וַיְחִי רַמָּא), וְאַחֲרֵיהֶם הוּא הַטְּמָאָה. וַיֵּשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׁיֹצְאֵין מִדְּקַדְשָׁה, וְזֶה שְׁפִיפֵר הַתְּנָא, שְׁהִידֵר וְחֹזֵר לְעֵינן בְּאֵלוֹ שְׁהֵם בְּתֵר תְּרִיסֵר יִרְחִי שִׁתָּא, שְׁהֵם אַחֲזִירִי שְׁנַיִם-עָשָׂר שְׁבַטִים דְּקַדְשָׁה, שְׁיֹצְאֵין מִכָּלֵל יִשְׂרָאֵל עַל-יַדֵּי מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים. וְחֹזִינֵן דְּהָוִי מְנַסְרִי מְגַרְמִיחוֹ – הֵינֵנו שְׁעַל-יַדֵּי מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים הַחֲקוּקִים עַל עֲצֻמוֹתָם, וְהַחֲקִיקָה עוֹבֵר מֵעֶבֶר לְעֶבֶר כְּנִסְרָה מִפָּשׁ. אֲבָל עַל-יַדֵּי שְׂאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הַנִּי"ל נִתְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה עַל-יַדֵּי שְׂרִיץ קָטָן שְׁבַנְחִירִיו, עַל-יַדֵּי שְׁהִרְגִישׁ טְמָאָה קְטַנָּה שְׁמַבְלַבְלַת אוֹתוֹ, עַל-יַדֵּי תִשׁוּבָתוֹ גּוֹרֵם, שְׁגַם אֵלוֹ הָרָשָׁעִים נַעֲשׂוּ כַּסָּא לְקַדְשָׁה. וַיְהִיבִי לְבַנְיָנָא הַנָּךְ מְחוּזָא – שְׁעוֹזְרִים גַּם הֵם לְעוֹבְדֵי הַשֵּׁם, שְׁיִבְנוּ הַנָּךְ מְחוּזָא הַנִּי"ל:

וְזֶה פִּירוּשׁ: אֲנָכִי ה' אֱלֹהֶיךָ – פִּירוּשׁ הֵן ה' הֵן אֱלֹהֶיךָ תָּבִין, שְׁכָּל זֹאת אֲנָכִי, הֵינֵנו שְׁתַּקִּים: "בֵּה' אֲהִלֵּל דְּבָר, בְּאֱלֹהִים אֲהִלֵּל דְּבָר", הֵינֵנו כְּלוֹ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב, כַּנִּי"ל. אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם – דְּאִיתָא בַּמִּדְבָּר (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה טז), כִּי כָּל הַגְּלִיּוֹת נִקְרָאִים עַל שֵׁם גְּלוּת מִצְרַיִם, מִפְּנֵי שְׁהֵם מִצְרַיִם לְיִשְׂרָאֵל. הֵינֵנו שְׁעַל יַדֵּי הַצְּדִיק נִתְבַּטַּל מַלְכוּתָם וּמְשִׁלְתָּם שֶׁל הָעַכוּ"ם, כִּי עַל-יַדֵּי זֶה עוֹלָה מִתּוֹכָם מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה כַּנִּי"ל.

מִבֵּית עֲבָדִים – זֶה רָמַז עַל כְּטוֹל הַמְּדוּת רָעוֹת שֶׁל אַרְבַּע יְסוּדוֹת, הַמְּכַנִּים בְּשֵׁם

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ר' אברהם מלוצקין זצ"ל "ענין מקוה שיהיה מצד מצד רבנו יהיה תיקון רב" –
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

עֲבָדִים, כִּי כָל הָאֲרָבָעָה יְסוּדוֹת הֵם מִתַּחַת גְּלָגַל הַיְרֵחַ. וְהַיְרֵחַ
מְכַנֶּה בְּשֵׁם עֶבֶד, כַּמּוּבָא בַזֵּהָר (וישב קפ"א): "הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדִי" –
דָּא סִיְהָרָא. פְּרוּשׁ: עַל-יְדֵי הַצְּדִיק עוֹלָה הַמַּלְכוּת מִן הַסְּטָרָא
אַחֲרָא, וְנִתְבַּטְּלִים הַמַּדּוֹת רָעוֹת, וְעַל-יְדֵי זֶה הָאָדָם בָּא לְבַחֲיַנַּת
עוֹלָם הַבָּא, לְבַחֲיַנַּת: "בֵּה' אֶהְיֶה דְבָר, בְּאַלְקִים אֶהְיֶה דְבָר":

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מַוְהַר"ן הַיּוֹפְיִי:

טו עַל-יְדֵי הַדְּבָקוֹת שֶׁל הָאָדָם בְּהַאֲיֵן-סוּף בְּרָצוּא וְשׁוּב כִּדֵי שְׁלֹא
יִתְבַּטֵּל לְגַמְרֵי כַּנ"ל. אֲזִי אַחֲר־כֵּן כְּשֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת וְשׁוּב שֶׁשָּׁב
לְדַעְתּוֹ לְיִשׁוּתוֹ אֲזִי נִשְׁאָר בּוֹ הַרְשִׁימוֹ מִהָאֹר הַנִּפְלָא שֶׁל הַדְּבָקוֹת
הַזֹּאת. וְאֲזִי הַרְשִׁימוֹ מֵרָאָה לְדַעַת אַחַדוֹת הַאֲיֵן סוּף וְטוֹבוֹ לִידַע
שְׁכָלוֹ טוֹב וְכָלוֹ אֶחָד שׁוֹאֵת הַבְּחִינָה הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא. וְכָל
זֶה זוֹכִין עַל-יְדֵי וְדוּי דְבָרִים לְפָנָי הַתְּלִמֵּיד-חָכָם הָאֵמֶתִי:

טז עַל-יְדֵי שְׂאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי נִתְעוֹרָר בְּתִשׁוּבָה עַל-יְדֵי שְׁהַרְגִישׁ
טְמֵאָה קְטָנָה שְׂמַבְלֵבֶלֶת אוֹתוֹ בְּתַפְלָתוֹ וְעַבּוּדָתוֹ. עַל-יְדֵי
תְּשׁוּבָתוֹ גּוֹרֵם שְׁגָם הַרְשָׁעִים הַגְּמוּרִים שֶׁיִּצְאוּ מִכָּלל יִשְׂרָאֵל
עַל-יְדֵי רַבּוּי מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים. גַּם הֵם נַעֲשִׂים כַּסָּא לְקַדְשָׁה
וְחוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה וְעוֹזְרִים גַּם הֵם לְעוֹבְדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁיִּבְנוּ
בְּנֵינִים דְּקַדְשָׁה אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן:

סֵדֶר תֵּיטִי מַוְהַר"ן הַיּוֹפְיִי:

(וּפְעַם אַחַת אָמַר רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה יֵשׁ שְׁנֵדָמָה לָהֶם שְׁרוּצִין וְנִכְסְפִין מְאֹד לְבוֹא
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אִם הָיוּ יְכוּלִים לְפַעַל שְׁמֵם בְּהַרְחָבָה אֲבָל לֹא בְּצַעַר וְדַחַק וּבְאַמַּת אֵין זֶה
רָצוֹן שָׁלֵם. כִּי מִי שְׁרוּצָה לְבוֹא בְּאַמַּת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל צָרִיךְ לִילֵךְ גַּם רַגְלֵי וְכִמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
לְאַבְרָהָם לָךְ לָךְ וְכוּ' לָךְ דִּיקָא. וְעֵין יְמֵי נֶתַן [מַוְהַר"נ"ת] בְּנִסְיַעְתּוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. אַחַר
שֶׁאָמַר רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה מֵאֲמַר תִּשְׁעָה תְּקוּנֵין הַנ"ל אָמַר בְּדָרְךְ צַחוּת (אִיךְ הָאֵב

היינט גיזאגט פאר פייער און פאר וואסער). [אני היום אמרתי על אש ועל מים] כי שם מדבר מענין דבורים חמים כגחלי אש ומענין פתח צור ויזובו מים. מובא שם בימי נתן הנ"ל):

טז (טז) לענין המקיפים המבארים בהתורה עתיקא סימן כ"א שכל אחד ישיג לעתיד כפי טרחו ויגיעתו וכו' בעבודת השם, אמר שיש עבודת כאלו בזה העולם שזוכין על ידם שגם בעולם הבא יזכה בכל פעם לעלות מדרגא לדרגא ולהשיג בכל פעם מקיפין חדשים:

(ומה שכתב שם בענין מרים שפגמה בכבוד משה, ואהרן בקש (במדבר י"ב): "אל נא וכו' בצאתו מרחם אמו" שזה בחינת ענש היבום עין שם, יש בזה נפלאות גדולות, כי רמז בזה על בתו מרים וזרונה לברכה שהיתה פלתו של הרב הגאון הצדיק וכו' הרב ליבוש מוואלטישיסק זכר צדיק לברכה, שנסע לארץ ישראל עם כל בניו ועל-ידי-זה נסעה גם בתו לארץ ישראל. וכמה שנים אחר פטירת אדוננו מורנו ורבנו זכר צדיק לברכה נתיבמה שם):

יז (יז) כשאמר הענין (ראש השנה כו): על התוקע בבור אותם העומדים בחוץ עין שם בסימן כ"ב מענין התגלות סוד קול הברה עין שם. ואז אמר בעצמו שיש בזה קשיא לכאורה כי שם מבאר שמי שאינו בבחינת בשר אינו יכול לשמע הקול בעצמו כי-אם קול הברה עין שם, ומבאר זה בתוך המשנה הנ"ל שאמרה אם קול שופר שמע וכו' ואם קול הברה שמע וכו', וקשה לכאורה הלא הזכירה המשנה בתחלה אותן העומדים בחוץ אם קול שופר שמע וכו' ופרש רבנו זכרנו לברכה שם בעצמו אותם העומדים בחוץ שאינם בבחינת בשר וכו' ואם-כן קשה איך אותם שעומדים בחוץ שאינם בבחינת בשר יכולים לשמע הקול בעצמו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

רִיב - אָמַר מִזֶּה רִיבֵיךָ זֶקֶן לְ"עֵד לְעֵד מִקֹּדֶשׁ שִׁדְךָ לְעֵד מִסְפְּרֵי רִבְנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" -
"חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

שֶׁהוּא בְּחִינַת קוֹל שׁוֹפֵר, וְאִיךָ אָמַר הַתְּנָא עַל אוֹתָם הָעוֹמְדִים
בְּחוּץ שְׂאִינָם בְּבְחִינַת בְּשָׂר אִם קוֹל שׁוֹפֵר שָׁמַע וְכוּ', הֲלֹא אוֹתָם
שְׂאִינָם בְּבְחִינַת בְּשָׂר אִינָם יְכוּלִים לְשָׁמַע הַקּוֹל בְּעֵצְמוֹ וְכוּ'. אֲבָל
לֹא בְּאֵר הָעֵינַיִן לְתַרְץ זֹאת בְּפִרוּשׁ רַק אָמַר בְּשִׁיחָתוֹ הַקְּדוּשָׁה
הֲלֹא גַם-כֵּן אֵין מְבִינִים עֵינַיִן הַנִּ"ל.

אִךָ מְדַבְּרֵי מוֹבָן שֵׁישׁ בְּזֶה עֵינַיִן בְּגוּ. וְהַנֶּרְאָה מְדַבְּרֵי הוּא שְׁגָם
מִי שְׂאִינֵנו זֹכָה עֲדִין לְהִיּוֹת קָרוֹב לְהַנְשָׁמָה וְלְהַצְדִּיק הָאֵמֶת
בְּבְחִינַת בְּשָׂר הַנִּ"ל, אֶפְעַל-פִּי-כֵן אִם יִכְרִיחַ עֵצְמוֹ הַרְבֵּה וַיִּטָּה
אֲזָנוֹ הַיָּטִב הַיָּטִב בְּכַח גְּדוֹל לְשָׁמַע קוֹל הַנְּשָׁמָה וְקוֹל הַצְדִּיקִים
אֲמֵתִיִּם, יֵשׁ לוֹ גַם-כֵּן תִּקְוָה לְשָׁמַע קוֹל דְּקֻדְשָׁה בְּעֵצְמוֹ, רַק
שְׂצָרִיךְ לְהַטּוֹת אֲזָנוֹ הַיָּטִב. וְהוּא מִמָּשׁ כְּמוֹ בְּעֵינַיִן דִּין הַמְשָׁנָה
הַנִּ"ל לְעֵינַיִן קוֹל שׁוֹפֵר בְּפִשִּׁיטוֹת, שְׁמִי שְׂאִינֵנו תּוֹקֵעַ בְּבוֹר בּוֹדֵאֵי
אִינוֹ צָרִיךְ הַבְּחָנָה אִם קוֹל שׁוֹפֵר שָׁמַע וְאִם קוֹל הַבְּרָה כִּי בּוֹדֵאֵי
שָׁמַע קוֹל שׁוֹפֵר וְכַמְבָּאָר בַּשְּׁלַחַן-עָרוּךְ (אֵרַח חַיִּים סִימָן תַּקפ"ז): שְׁרַק
מִי שֶׁתּוֹקֵעַ בְּבוֹר וְכִיּוֹצֵא צָרִיךְ הַבְּחָנָה אִם קוֹל שׁוֹפֵר שָׁמַע אִם
קוֹל הַבְּרָה שָׁמַע.

סֵדֶר הָאֲלֵף-בֵּית הַיּוֹמִי:

יג. לְכוּ לְחַמוּ בְּלַחְמֵי וִישָׁתוּ - רְאֵשֵׁי-תְבוֹת לּוֹלָב; "בֵּיין" עִם
הָאוֹתִיּוֹת - גִּימַטְרִיָּא רְאֵשֵׁי-תְבוֹת שֶׁל אֶתְרוֹג הַדָּם עֶרְבָה
"מְסַכְתֵּי" - בְּחִינַת סְכּוֹת. עַל-יְדֵי מְצוֹת נְטִילַת אֶרְבֶּעָה מִינִים
וְעַל-יְדֵי סְפָה - אָדָם זֹכָה לְאֲכִילָה וְשִׁתְיָה וּמְלַבּוֹשִׁים, וְגַם לְחִיּוֹת
הַנְּשָׁמָה; עַל-יְדֵי סְפָה זֹכָה לְמְלַבּוֹשִׁים, בְּחִינַת "בְּשׂוּמֵי עֵינַיִן
לְבוֹשׁוֹ". עַל-יְדֵי עֶרְבֵי נַחַל זֹכָה לְשִׁתְיָה, עַל-יְדֵי הַדָּם זֹכָה לְחִיּוֹת
הַנְּשָׁמָה וְעַל-יְדֵי לּוֹלָב וְאֶתְרוֹג זֹכָה לְאֲכִילָה, כִּי יֵשׁ בָּהֶם פְּרִי,
שֶׁהֵם מִינֵי מְאָכָל. יד. אֲכִילָה וְשִׁתְיָה בָּא עַל-יְדֵי חֵק וּמְשַׁפֵּט. טו.

מֵה כְּשֶׁאָדָם שׁוֹתֶה מִתְחִיל לְזַמֵּר וּלְנַגֵּן וְלֹא כֵן בְּאֲכִילָתוֹ, מִחֲמַת שְׂאֵמְרוֹ שִׁירָה עַל הַבָּאֵר, וְלֹא אָמְרוּ שִׁירָה עַל הַמֶּן.

אֶלְמָן א. מִי שְׂמַתָּה אִשְׁתּוֹ, יֹאמֵר בְּכָל יוֹם פְּרָשֶׁת אֲשֶׁם, עַד שִׁישָׂא אִשָּׁה אַחֶרֶת.

חֶלֶק שְׁנֵי א. עַל-יַדֵּי שְׂקָר דְּבָרָיו אֵינָם נִשְׁמָעִים, גַּם עַל-יַדֵּי שְׂקָר מֵאֶלְמָן, חֵם וְשָׁלוֹם, כַּמָּה נָשִׁים. ב. כְּשֶׁמַּתָּה אִשְׁתּוֹ שֶׁל אָדָם, אֲזִי כְּבָאֵלוֹ נִחָסֵר לוֹ עֵצֶם מֵעֲצָמָיו, אֲבָל הַצַּדִּיק, אֲף-עַל-פִּי שְׂאֵמְרוֹ מִתָּה, אֵינּוֹ נִחָסֵר לוֹ עֵצֶם. וְזֵהוּ: אֶלְמָן – אוֹתִיּוֹת אִחַת מִ'הֵנָּה ל'א נִשְׁבָּרָה.

אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל

חֶלֶק שְׁנֵי א. עַל-יַדֵּי יְשִׁיבַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מִשִּׁיגִין הַשְּׂנֵחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל הָעוֹלָם. ב. לְפִי הַחֲדוּשׁ שְׂאֵדָם מְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה, כֵּן נִמְשָׁךְ לוֹ הָאָרֶץ מִקְדָּשֶׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. ג. עַל-יַדֵּי הַשְּׂתוֹקוֹת שְׂאֵדָם מִשְׂתוֹקֵק לְבִיאַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, עַל-יַדֵּי זֶה נִשְׁפָּע פְּרִנָּסָה גְדוֹלָה. ד. מִי שֶׁהוּא מְפָרְנֵם אֶת הַרְבִּים, עַל-יַדֵּי זֶה מִמְשִׁיךְ הַבְּרָכָה מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל לְחוּץ לְאֶרֶץ. ה. מִי שֶׁמִּשְׂתוֹקֵק לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, עַל-יַדֵּי זֶה מְעוֹרֵר הַשְּׂתוֹקוֹת אֶצֶל אָבִיו וְאִמּוֹ, הֵינּוּ נִשְׁמוֹתֵיהֶם, וּבָאִים לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּא עִמָּם וּמְצַפִּים וּמִשְׂתוֹקֵקִים אֵלָיו. ו. עַל-יַדֵּי הַמָּמוֹן שֶׁנֹּתֵן לְעַנְיֵי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, עַל-יַדֵּי זֶה מְמוֹנֵוֹ נִתְקִים בְּיָדוֹ. ז. מִי שִׁיּוֹדֵעַ מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שִׁטְעַם בְּאַמַּת טַעַם אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, הוּא יָכוֹל לְהַכִּיר בְּאַחַר, אִם הִיא אֶצֶל צַדִּיק [אַמַּתִּי] עַל רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה אִם לָאוֹ. כִּי מִי שֶׁזוֹכֵה לְהִיּוֹת אֶצֶל צַדִּיק אַמַּתִּי עַל רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה, אֲזִי בְּכָל מָקוֹם שֶׁהָאִישׁ הַזֶּה מְסַתְּכָל, נִעֲשֶׂה אוֹתוֹ הָאוִיר בְּחִינַת אֲוִירָא דְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְעַל-כֵּן מִי שִׁיּוֹדֵעַ מִטַּעַם

ארץ ישראל, כל אחד כפי ערכו, הוא מחיב להרגיש ארץ ישראל, כשפוגע ומתועד יחד עם זה האיש, שהיה אצל צדיק אמתו על ראשה שנה, כי עלידו נעשה האויר בבחינת ארץ ישראל כנ"ל.

סדר שבתו הר"ן הימני:

כ ובעת שהיה יושב בבית חותנו, פשהיה חפץ לדבר עם הבעל-שם טוב, וזכרונו לברכה, דהינו לילך על קברו ולבקש מאתו איזה דבר בקשה, היה רגיל לנסע לקהלת סמילא שהיה סמוך לבית חותנו והלך על קבר הצדיק המפרסם מורנו הרב ישעיה מיאנוב, וזכרונו לברכה, שהוא מנח שם ועשה את הצדיק הנ"ל לשליח, שילך ויודיע להבעל-שם טוב וזכרונו לברכה, את בקשתו מה שהיה צריך אז:

כא ובענין תאות אכילה היה לו גם כן מלחמה גדולה ויגיעה גדולה מאד קדם ששברה כי בתחלה לא היה משגיח כלל לשבר תאות אכילה כנזכר לעיל אחר כך רצה לשבר תאווה זו, והיה קשה וכבד עליו מאד מאד וכל כך היה קשה עליו שבירת תאות אכילה, עד שנדמה לו שכל התאות יוכל לשבר מלבד תאווה זו של אכילה ונדמה לו שתאווה זו של אכילה בהכרח שתשאר, כי אי אפשר לשברה כל כך היה חזק עליו התגברות תאווה זו ואף על פי כן התגבר עצמו וכפה את יצרו ושבר גם תאווה זו של אכילה לגמרי וגדל קדשותו בפרישות תאות אכילה היה מפרסם לעין כל כי לא היה אוכל כלל, וגם מעט שהיה אוכל היה בהכרח גדול מאד והכרח להכריח עצמו בכל הכחות כדי לאכול מעט כדי שיהיה לו איזה כח לחיות ואמר שבתחלה התחיל לשבר תאות אכילה, דהינו שהיה מכריח עצמו והרגיל עצמו לאכול פחות ממה שהיה אוכל בתחלה וכשנעשה רגיל בזה שיאכל פחות מקדם, ראה

שָׁגַם עֲדִין יֵשׁ לוֹ תַּאֲוָה בְּזֹאת הָאֲכִילָה אַף־עַל־פִּי שֶׁהִיא פְּחוּתָהּ מִקֵּדָם וְהִתְחִיל שׁוּב לְשִׁבֵר תַּאֲוָתוֹ וְלֶאֱכֹל עוֹד פְּחוּת מִזֶּה וְאַחֲר־כֵּן רָאָה שָׁגַם זֶה תַּאֲוָה, וְאָכַל עוֹד יוֹתֵר פְּחוּת וְכֵן אַחֲר־כֵּן רָאָה שָׁגַם בְּזֶה יֵשׁ לוֹ תַּאֲוָה עֲדִין וְאָכַל עוֹד יוֹתֵר פְּחוּת וּבְדַרְךָ זֶה נָהַג עַד שֶׁהָיָה אֲכִילָתוֹ פְּחוּתָהּ וּמְעוּטָהּ מְאֹד מְאֹד בְּתַכְלִית הַצְמָצוּם וְהַמְעוּט אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְבָאֵר וְאַחֲר־כֵּן יָשָׁב עֲצָמוֹ שֶׁאֵף־עַל־פִּי שֶׁאֲכִילָתוֹ מְעוּטָה מְאֹד, אַף־עַל־פִּי־כֵן עֲדִין יֵשׁ לוֹ תַּאֲוָה בְּזֶה הַמְעַט שֶׁאוֹכֵל וְהִתְנַבֵּר עֲצָמוֹ וְשִׁבֵר הַתַּאֲוָה גַּם בְּזֶה הַמְעַט עַד שֶׁשִׁבֵר תַּאֲוֹת אֲכִילָה לְגַמְרִי, וַיֵּצֵא מִהַתַּאֲוָה לְגַמְרִי בְּתַכְלִית הַקִּדְשָׁה עַד שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ שׁוּם תַּאֲוָה כָּלֵל וְכָלֵל לֹא:

וּבֵין כָּךְ וּבֵין כָּךְ שֶׁהָיָה פּוֹרֵשׁ עֲצָמוֹ כָּל־כָּךְ מִהָאֲכִילָה, מִחַמַּת זֶה לֹא הָיָה יָכוֹל עוֹד לֶאֱכֹל כָּלֵל וְכִפִּי הִנְרָאָה מִדְּבָרָיו הָיָה שֶׁאַחֲר־כֵּן הָיָה לוֹ כַּח לֶאֱכֹל בְּקִדְשָׁה בְּלִי תַּאֲוָה כָּלֵל אֲפִלּוֹ אִם הָיָה אוֹכֵל הַרְבֵּה אֲבָל כִּבָּר לֹא הָיָה יָכוֹל לֶאֱכֹל מִחַמַּת רְגִילוֹתוֹ שֶׁהִרְגִיל עֲצָמוֹ בְּאֲכִילָה פְּחוּתָהּ וּמְעוּטָה מְאֹד וְאָמַר: שֶׁאַחֲר־כֵּן עַל הַיָּם בְּעֵת שֶׁנָּסַע לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל אָז רָאָה שֶׁאֵין לוֹ שׁוּם חַיּוֹת מִשׁוּם דְּבַר אֲזִי הַכְּרִיחַ עֲצָמוֹ לֶאֱכֹל קִצָּת וּמָאֵז וְהִלָּאָה הִרְגֵּל לֶאֱכֹל קִצָּת אֲבָל קֵדָם לָזֶה לֹא הָיָה אוֹכֵל אֲפִלּוֹ אֲכִילָה פְּחוּתָהּ כְּזוֹ כִּי בְּאֵמַת גַּם אַחֲר־כֵּן, אַחֵר שֶׁהָיָה עַל הַיָּם, הִיָּתָה אֲכִילָתוֹ גַּם־כֵּן מְעוּטָה מְאֹד מְאֹד וּמִקֵּדָם גַּם שְׁעוֹר פְּחוּת כְּזֶה לֹא הָיָה אוֹכֵל וּבְעֵנִין הַנְּסִיעָה שָׁלוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ הַרְבֵּה לְסִפֵּר גְּדֹל הַיְסוּרִים הָעֲצוּמִים וְהַקְּשִׁים מְאֹד מְאֹד שֶׁהָיָה לוֹ בְּהִלִּיכָה וּבַחֲזָרָה, וְגִדְל הַיְגִיעוֹת וְהַמְּסִירוֹת נֶפֶשׁ וְרַבּוּי הַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיָה לוֹ קֵדָם שְׁזִכָּה לְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וַיִּבְאֵר כֹּל זֶה בְּקִנְטָרִים מִיָּחָד לְקַמֵּן בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֶפְסֵם קִצְחוֹ וְלֹא כָּלוּ כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְבָאֵר הַכֹּל:

סדר שִׁלְחוּ עֲרֹף הַיּוֹפִי:

(ד) נקרע הטלית תוך שלשה אצבעות סמוך לשפת הכנף אינו רשאי לתופרו ופירש"י דחיישינן שישתייר מחוט התפירה ויניחנו ויוסיף עליו שבעה חוטין לשם ציצית ולטעם זה אפילו נקרע כל שהוא לא יתפור. ולפי זה טלית של צמר שנקרעת תוך שלשה מותר לתפור האידנא דאין דרך לתפור בחוטי צמר ורב עמרם פי' דטעמא משום דנקרע תוך שלשה לית ביה תורת בגד וכמאן דליתיה דמי ואע"ג דתפריה כמאן דפסיק חשוב ואי עביד ביה ציצית לא פטרה לטלית ולפירוש זה אם נקרע ונשתייר כל שהוא כשר ויש אומרים דלרב עמרם לא נפסל אלא ציציות שהיו בו בעת שתפרו אבל אם אחר שתפרו הטיל בו ציציות כשר וירא שמים יצא את כולם היכא דאפשר: (ה) אם נקרע מנקב שהציצית תלוי בו ולמטה אם קדם הטלת ציצית לקרע שאותו ציצית היה שם בשעת הקרע כשר ואם נקרע ונשתייר ממנו כל שהוא ותפרו ואחר כך הטיל בו ציצית אם הוא של צמר כשר לכ"ע ואם הוא של שאר מינים שדרך לתפור בחוטין של אותו המין לא יתפור לדעת רש"י ואם נקרע ותפרו ואח"כ הטיל בו ציצית איכא לספוקי: (ו) התופר חתיכת בגד בכנפי הטלית וכן מה שנוהגים לתפור סביב הנקב שהציצית בו אם הטלית של משי ותופרו בחוט משי לבן יש לחוש בדבר לדעת רש"י שלא תהא שום תפירה למטה מג' ולמעלה מקשר גודל: הגה והוא הדין בכל מקום שתופר בחוט שהוא מין הציצית דחיישינן שמא יקח אותו חוט לחוט הציצית: (ת"ה סימן מ"ו ובשם הגהות מיימוני):

סימן טז (א) שיעור טלית שחייב בציצית שיתכסה בה באורך וברוחב ראשו ורובו של קטן המתהלך לבדו בשוק

ואינו צריך אחר לשומרו: הגה ואז חייב בציצית ודוקא כשהגדול לובשו פעמים עראי ויוצא בו לשוק. (ב"י בשם בן חביב ובשם מהרי"ח):

סימן יז (א) אע"ג דכתיב וראיתם אותו סומא חייב בציצית מפני שנתרבה מאשר תכסה בה וקרא דוראיתם אותו איצטריך למעט כסות לילה: (עי"ל סימן י"ח): **(ב)** נשים ועבדים פטורים מפני שהיא מצות עשה שהזמן גרמא: הגה ומכל מקום אם רוצים לעטפו ולברך עליו הרשות בידו כמו בשאר מצות עשה שהזמן גרמא (תוס' והרא"ש והר"ן פ"ב דר"ה ופ"ק דקדושין) אך מחזי כיוהרא ולכן אין להן ללבוש ציצית הואיל ואינו חובת גברא (אגור סימן כ"ז) פי' אינו חייב לקנות לו טלית כדי שיתחייב בציצית ולקמן בסימן י"ט אמר כשיש לו טלית מארבע כנפות (ולבשו) טומטום ואדרוגינום חייבין מספק ויתעטפו בלא ברכה: (פי' טומטום לא נודע אם הוא זכר או נקבה ואדרוגינום יש לו זכרות ונקבות): (הגה ולפי מה שנהגו נשים לברך במצות עשה שהזמן גרמא גם הם יברכו) (דברי עצמו): **(ג)** קטן היודע להתעטף אביו צריך ליקח לו ציצית לחנכו: הגה ודוקא כשיודע לעטוף שני ציציות לפניו ושנים לאחריו: (הגהות מיימוני פ"ג) ויודע לאחוז הציצית בידו בשעת ק"ש (מרדכי סוף פרק לולב הגזול):

סימן יח (א) לילה לאו זמן ציצית הוא דאמעית מוראיתם אותו להרמב"ם כל מה שלובש בלילה פטור אפילו הוא מיוחד ליום ומה שלובש ביום חייב אפילו מיוחד ללילה ולהרא"ש כסות המיוחד ללילה פטור אפילו לובשו ביום וכסות המיוחד ליום ולילה חייב אפילו לובשו בלילה: הגה וספק ברכות להקל ע"כ אין לברך עליו אלא כשלובש ביום והוא מיוחד ג"כ ליום: (הגהות מיימוני) ואחר תפלת ערבית אע"פ שעדיין יום הוא אין לברך עליו (פסקי מהרא"י סימן קכ"א) ובליל יום כפורים יתעטף בעוד יום ויברך עליו (תשב"ץ):

סִדְרָה לְקוֹטְיֵי תַפְּלֹת הַיּוֹפְיִים:

תַּפְּלָה ו מט: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתרחמנו ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, וחוס וחסד נא עלי ועל נפשי האמלה, הצמאה והרעבה והתאבה לשוב אליך באמת ועזרני ברחמיך הרבים לשוב בתשובה שלמה לפניך על כל חטאי ועוונותי ופשעי, וזכני שאהיה בכלל הבא לטהר, ואתה תסיעני מן השמים לטהרני מעוונותי, שאזכה לשוב בתשובה שלמה באמת על כל עוונותי:

נ: מלא רחמים, חוסה נא עלי ברחמיך הרבים וראה דלותי ושפלותי, ועל מה שאב בראתני, כי עתה אין אני נחשב בשם בריה כלל, וכאלו עדין אין לי שום הוייה בעולם כלל, כי טוב לי שלא נבראתי, מאחר שהרעותי את מעשי, ובכן באתי לפניך ה' אלקי, שתעזרני בכח שמך הגדול אק"ק, אשר בו נקראת בעת שהתחלת לגאל את בניך ממצרים לעשות אותם לך לעם, ולהשיבם אליך מטמאת מצרים, כמו שהודעת למשה בסנה, כמו שכתוב: "כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם", ובכן בכח השם הקדוש הזה, תזכני ברחמיך הרבים, שאתחיל להכין עצמי שיהיה לי הוייה בעולם על ידי שתזכני ברחמיך הרבים לשוב אליך באמת, שאזכה להרגיש כאב חטאי ועוונותי המרבים, ולשוב בתשובה שלמה לפניך:

נא: וזכני להיות מן הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים, ולמקללי נפשי תדום ועל כל מיני בזיונות וחרופים וגדופים שאשמע מאיזה אדם שיבזה אותי, אדם ואשתק לו, כמו שכתוב: "דם לה' והתחולל לו ואהי כאיש אשר לא שומע ואין בפיו תכחות, כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו", כי באמת

יִדְעֵתִי ה', כִּי כָּל מִינֵי בְּזִיוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם אֵינָם מִסְפִּיקִים לִי לְפִי גִדּוֹל
 חֲטָאֵי הַמְּרַבִּים, כִּי אֲנִי נִבְזָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִכָּל מִינֵי בְּזִיוֹנוֹת
 שֶׁבְּעוֹלָם מֵה שֶׁהִפָּה יְכוּל לְדַבֵּר, כִּי בְּעוֹזֹנוֹתֵי הַרְבִּים פָּגַמְתִּי
 בְּכַבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, וְלֹא כִּבְדֵתִי אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל, וּבְזִיתִי אֶת
 נַפְשִׁי מְאֹד עַל יְדֵי עוֹזֹנוֹתֵי, וְנָתַתִּי תִקְוָה לְהֵדֵם שֶׁבְּחָלֶל הַשְּׁמָאֵלִי
 שֶׁבִּלְבַב עַל כֵּן בּוֹדֵאִי חוֹבָה עָלַי לְסַבֵּל בְּזִיוֹנוֹת גְּדוֹלוֹת וְשִׁפְיכוֹת
 דָּמִים לְכֵן עֲזַרְנִי ה' אֱלֹקֵי, שֶׁלֹּא אֲשִׁיב דְּבָר לְמַחְרָפִי וְלִמְבִּזֵי נַפְשִׁי,
 לְמַעַן יִהְיֶה לִי לְכַפָּרָה עַל כָּל עוֹזֹנוֹתֵי:

נב: ה' אֱלֹקֵי, נַפְשִׁי יוֹדַעַת מְאֹד כִּי אֲנִי רָחוֹק מְאֹד מִתְּשׁוּבָה
 בְּאַמְתִּי, כִּי עוֹזֹנוֹתֵי עָבְרוּ רֵאשִׁי וּבִלְבָלוּ אֶת דַּעְתִּי, עַד שֶׁאִין אֲנִי
 יוֹדֵעַ כָּלֵל אֵיךְ לָשׁוּב אֵלֶיךָ, וְהִדַּעַת נִסְתַּלַּק מִמֶּנִּי וְלִבִּי עֲזָבָנִי, וְאֲנִי
 הוֹלֵךְ בְּעוֹלָם נֶעַ וְנָד בְּלֹא דַעַת וּבְלֹא לֵב:

נג: ה' אֱלֹקֵים, אֶתָּה יְדַעְתָּ לְאֻלְתֵּי וְאֲשִׁמוֹתֵי מִמֶּךָ לֹא נִכְחָדוּ וְעַתָּה
 אָבִי, אָבִי, מָלֵא רַחֲמִים, מָה אַעֲשֶׂה, אָנָּה אָנוּם לְעֲזָרָה וְאֵיךְ אֲבַקֵּשׁ
 תְּרוּפָה וְתַחֲבוּלָה וְעֶצֶה לְהַמְלִיט עַל נַפְשִׁי, לְהַצִּיל נַפְשִׁי מִנִּי שְׁחַת,
 "אֲשֶׁא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי" עֲזַרְנִי עֲזַרְנִי, חֲנֻנִי חֲנֻנִי,
 הוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחַסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים וְהוֹפִיעָה עָלַי מִמְּעוֹן
 קְדֻשָּׁתְךָ רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה, רוּחַ קְדֻשָּׁה וְטָהָרָה, שֶׁאֲזַכָּה לְהַתְקַדֵּשׁ
 וְלַהֲטָהֵר בְּאַמְתִּי, וְלָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתִּי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְאֵדָם
 וְאֲשַׁתַּק לְמַחְרָפִי וְלִמְבִּזֵי נַפְשִׁי, וְאֲזַכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "דָּם
 לֹה' וְהַתְּחוּלָל לוֹ", וְלְסַבֵּל בְּזִיוֹנוֹת וּבִשְׁפוֹת וְשִׁפְיכוֹת דָּמִים עַל
 עוֹזֹנוֹתֵי, וְלְקַבֵּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה:

נד: וְזַכְּנִי לְהִיּוֹת כָּל יְמֵי בְּתִשׁוּבָה תָּמִיד, כִּי "מִי יֹאמֵר זָכִיתִי לְבִי
 טָהָרְתִי מִחֲטָאֵתִי" כִּי אֶתָּה יְדַעְתָּ אֶת לְבַבְנוּ, כִּי הֵלֵב מְעַרְבָּב
 בְּפִסְלֵת וּבְפִנְיֹת הַרְבֵּה, וְאֶפְלוּ בְּשַׁעַת שֶׁאֲנִי מִתְּוֹדָה וְאוֹמֵר:

